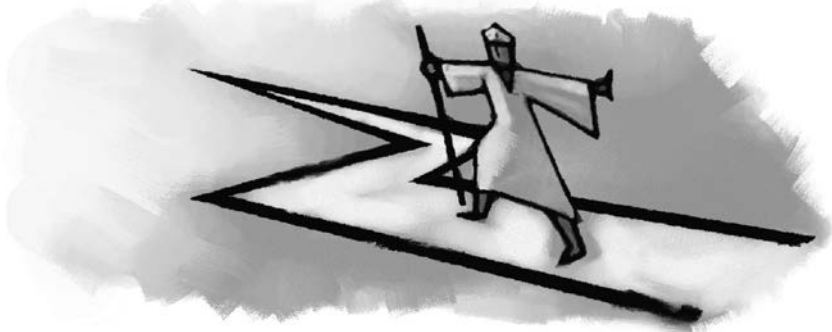

BOLESNY SPOSÓB

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 16 stycznia

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Iz 7,14-8,22.

TEKST PAMIĘCIOWY: „I będę wyczekiwał Pana, który zakrywa swoje oblicze przed domem Jakuba, i w nim będę pokładał nadzieję” (Iz 8,17).

„W oknie na trzecim piętrze płonącego budynku w Harlemie, dzielnicy Nowego Jorku, stała niewidoma dziewczynka. Amerykańscy strażacy byli zrozpaczeni, gdyż nie mogli zmieścić swojego wozu z drabiną w wąskiej uliczce między budynkami. Rozpięli więc siatkę łagodzącą upadek, ale nie mogli nakłonić dziewczynki, by na nią skoczyła, ponieważ jej nie widziała.

Wreszcie przybył ojciec dziewczynki i przez megafon zawołał do niej, że siatka łagodząca upadek została rozpięta i nakazał jej skoczyć. Dziewczynka skoczyła i była przy tym tak rozluźniona, iż nie złamała sobie ani jednej kości i nawet nie naciągnęła żadnego mięśnia mimo upadku z dość dużej wysokości. Zupełnie zaufała swojemu ojcu. Gdy tylko usłyszała jego głos, wiedziała, że usłuchanie go będzie dla niej najlepsze¹⁹.

Podobnie Bóg dał mocny dowód, że chce tego, co najlepsze dla swoich dzieci, ale one odrzuciły łagodny sposób pomocy, jaki im zaoferował, a zatem musiał do nich przemówić gromami i nawałnicą.

Czego dzisiaj możemy się nauczyć z ich błędów?

¹⁹ Michael P. Green (red.), *1500 Illustrations for Biblical Preaching*, Grand Rapids 1989, s. 135.

W Iz 7,14-16 Immanuel jest znakiem odnoszącym się do określonej rozterki Achaza — zanim Immanuel podrośnie na tyle, by rozróżniać różne rodzaje pokarmu, „kraj, przed którego obu królami drżysz, będzie spustoszony” (Iz 7,16). Oznacza to kraje oraz królów Syrii i Izraela (zob. Iz 7,1-2.4-9), co potwierdza Bożą obietnicę, iż wkrótce utracą oni swoją moc.

**Dlaczego Izajasz wymienia mleko zsiadłe i miód jako pokarm Immanuela?
Zob. Iz 7,15.**

Zmagazynowane plony oraz uprawy na polach Judei miały być zniszczone przez Asyryjczyków (zob. Iz 7,23-25). Tak więc mieszkańcy kraju — w tym starotestamentowy Immanuel, kimkolwiek był (zob. Iz 7,14-15) — będą musieli przejść na sposób odżywiania się koczowników (zob. Iz 7,21-22). Choć Izraelici mieli cierpieć biedę, to, co pozostanie, miało wystarczyć do przeżycia.

**Kiedy wypełniło się proroctwo o Syrii i Królestwie Izraelskim na północy?
Zob. 2 Krl 15,29-30; 16,7-9; 1 Krn 5,6.26.**

Proroctwo Izajasza zostało podane do wiadomości około 734 roku przed Chrystusem. W odpowiedzi na złoto i srebro przekazane Tiglat-Pileserowi III ten asyryjski władca uczynił to, co przypuszczalnie i tak by uczynił — w latach 734-733 rozbił północną koalicję, podbił Galileę i północne Zajordanie należące do Królestwa Izraelskiego, uprowadził część ludności i zamienił te tereny w asyryjskie prowincje. Pozostała część Królestwa Izraelskiego została ocalona, gdy Ozeasz (Hoszea), po zamordowaniu króla Pekacha, poddał się Asyrii i zapłacił haracz. W latach 733-732 Tiglat-Pileser zdobył Damaszek, stolicę Syrii. Następnie włączył Syrię jako prowincję do swojego imperium. Tak więc w 732 roku (około dwóch lat po pojawieniu się przepowiedni Izajasza) Syria i Izrael były pokonane, a dwaj królowie grożący Achazowi, judzkiemu królowi, zostali obaleni.

Wkrótce po tym, jak w 727 roku Salmanasar V zastąpił Tiglat-Pilesera III, izraelski król Ozeasz popełnił polityczne samobójstwo, buntując się przeciwko Asyrii. W wyniku tego Asyryjczycy w 722 roku zdobyli stolicę Izraela, Samarię, i uprowadzili tysiące Izraelitów do Mezopotamii i Medii, gdzie zostali oni kulturowo wchłonięci przez miejscową ludność i utracili swoją tożsamość (zob. Iz 7,8 — w ciągu 65 lat Efraim przestał być odrębnym ludem). Bóg przepowiedział, co się stanie z wrogami Judei, ale Achaz musiał zrozumieć, że stanie się to tak czy inaczej, bez potrzeby polegania na Asyrii.

Pomyśl, jak łatwo było stracić wiarę, jeśli podczas tych wydarzeń było się mieszkańcem Królestwa Izraelskiego na północy. Co możemy zrobić teraz, dzisiaj, by nauczyć się zachowywać wiarę, aby nie zachwiała się, gdy jutro spotkają nas nieszczęścia? Zob. 1 P 1,13-25.

Przeczytaj powyższe wersety. Jaką przyszłość przepowiedział Pan Judejczykom? Dlaczego nie powinniśmy być tym zaskoczeni?

„Do błądzących Izraelitów było kierowane zaproszenie za zaproszeniem, by powrócili do Jahwe. Prorocy zwracali się do nich w usilnych napomnieniach, a gdy stawali przed ludem, żarliwie wzywając słuchaczy do skrucy i reform, wówczas ich słowa przynosiły owoc dla chwały Bożej”²⁰.

Tak więc dla Achaza, człowieka bojaźliwego i niedowierzającego, dobrą nowiną od Boga było to, że Syria i Izrael zostaną wymazane z mapy. Złą nowiną było to, że Asyria, sprzymierzeniec i „przyjaciel”, którego sobie wybrał, okaże się gorszym wrogiem niż Syria i Izrael. Odrzucając zaofiarowany przez Boga ratunek, Achaz ściągnął klęskę na Judejczyków. Jeśli Achaz już uważał, że jego świat rozpada się, to teraz musiał zrozumieć, że będzie jeszcze gorzej!

„Lepiej ufać Panu niż polegać na możnych” (Ps 118,9). Jak Achaz mógł ufać, że Tiglat-Pileser III zadowoli się tylko podbiciem państw na północy i nie uderzy na Judeę? Pisma asyryjskie, takie jak kroniki królów asyryjskich, świadczą o tym, że pragnienie władzy owych królów było nienasycone.

Przeczytaj 2 Krl 16,10-18 i 2 Krn 28,20-25. Co stało się z Achazem? Jaką duchową zasadę ilustrują te wydarzenia? Dlaczego nie powinniśmy być zaskoczeni postępowaniem monarchy?

2 Krn 28,20-23 w mocny sposób podsumowuje to, co wynikało ze zwrócenia się Achaza do Asyrii zamiast polegania na Panu.

Naszą naturalną skłonnością jest pokładanie zaufania w tym, co widzimy, czujemy, smakujemy i dotykamy — w rzeczach tego świata. Jednak, jak wiemy, rzeczy tego świata są przemijające. Przyjrzyjmy się 2 Kor 4,18. Co mówi ten werset? Jak możemy zastosować jego przesłanie w naszym życiu? Jak wpłynie to na nasze życie?

²⁰ Ellen G. White, *Prorocy i królowie*, Warszawa 2018, wyd. 5, s. 182.

Czy wyobrażasz sobie grę w piłkę z drugim synem Izajasza? Zanim zdążyłbyś zawołać: *Maherze Szalal-Chaszu Bazie, podaj!*, byłoby już za późno. Jeszcze więcej czasu zajęłoby wypowiedzenie polskiego tłumaczenia tego imienia: *Pośpiesza Łup — Szybko Nadchodzi Zdobycyz*.

Przesłanie zawarte w tym imieniu najwyraźniej dotyczy szybkiego podboju, ale kto i kogo ma podbić? Zob. Iz 8,4.

Iz 8,1-10 wzmacnia przesłanie 7. rozdziału tej księgi. Zanim chłopiec miał podrosnąć, łupy wojenne ze stolic Syrii i Izraela miały być zabrane do Asyrii. Ponadto, ponieważ Judea odrzuciła Boże przesłanie zapewnienia jej bezpieczeństwa, symbolizowane przez cicho płynące wody Syloe w Jerozolimie, miała być ona najechnana przez potęgę asyryjską symbolizowaną przez powódź spowodowaną wylewem Eufratu.

Ponieważ Achaz zwrócił się do Asyrii, imiona synów Izajasza były przesłaniem nie tylko dla Izraela, lecz także i dla Judei: *Pośpiesza Łup — Szybko Nadchodzi Zdobycyz*, ale *Reszta Powróci*. Dlaczego wciąż istniała nadzieja dla Judei? Bo choć Asyria najedzie kraj Immanuela (zob. Iz 8,8), to jednak Bóg nadal będzie z Judejczykami (zob. Iz 8,10). Znajdujemy tu temat, który przewija się w całej *Księdze Izajasza* — choć kara w postaci wojskowego najazdu, cierpienia i wygnania dotknie wrogów Boga w Judei i innych krajach, Pan będzie ze swoimi wiernymi wyznawcami, aby dać im warunki sprzyjające przetrwaniu i pozwolić im powrócić do ich kraju.

Dlaczego Izajasz mówi nam, że zgodnie z prawem zapisał imię swojego dziecka będącego owocem małżeństwa z prorokinią? Zob. Iz 8,1-3.

Czas przyjścia na świat tego syna miał istotne znaczenie dla jego roli jako znaku. Od jego narodzin do czasu pokonania Syrii i Izraela przez Asyrię miało upłynąć mniej czasu niż potrzeba, by dziecko osiągnęło etap rozwoju, na którym czy się mówić: *tata* lub *mama* (zob. Iz 8,4). Gdy Izajasz zapisał zgodnie z prawem imię chłopca jeszcze przed jego poczęciem, uczynił dziecko i jego imię publicznym proactwem, które miało być potwierdzone przez przyszłe wydarzenia.

Mimo kolejnych błędów swojego ludu Pan wciąż był gotowy, by uratować Judejczyków. Jak możemy odnieść to do siebie osobiście, zwłaszcza gdy zawadzimy i upadamy w naszym duchowym życiu?

Niczego się nie bójmy, jeśli boimy się samego Boga (zob. Iz 8,11-15)

W swojej pierwszej mowie inauguracyjnej w Waszyngtonie w dniu 4 marca 1933 roku amerykański prezydent Franklin D. Roosevelt (1882-1945) powiedział narodowi zniechęconemu wielkim kryzysem:

— „Jedyną rzeczą, jakiej powinniśmy się bać, jest sam strach”²¹.

Przesłanie Izajasza do przygnębionego ludu judzkiego brzmi następująco:

— Niczego się nie bójmy, jeśli boimy się samego Boga.

Bóg ostrzegł Izajasza, by nie bał się tego, czego boją się ludzie, ale by bał się tylko Jego (zob. Iz 8,12-13). To jest ważny temat w *Piśmie Świętym*. Na przykład w Ap 14,6-12 trzej aniołowie ogłaszają następujące ogólnoświatowe przesłanie: *Bójcie się Boga i oddawajcie Mu chwałę, a nie: Bójcie się ziemskiej bestii opisanej w 13. rozdziale Apokalipsy Jana i oddawajcie jej cześć.*

Jak rozumiesz pojęcie bojaźni Bożej? Co ono oznacza, zwłaszcza w świetle przykazania nakazującego nam także miłować Boga (zob. Mt 22,37)?

Prawdziwa bojaźń wobec świętego Boga oznacza uznanie Go za największą potęgę we wszechświecie. Czy Go miłujesz, czy nie, to taka bojaźń pokonuje wszelkie inne lęki. Jeśli Bóg jest po twojej stronie, to nikt nie może cię tknąć bez Jego pozwolenia. Jeśli On jest przeciwko tobie, bo postanowiłeś się zbuntować przeciwko Niemu, to nie masz dokąd uciec ani gdzie się schować przed Nim!

Czy pojęcie bojaźni Bożej nie jest sprzeczne z tym, co poniżej napisał apostoł Jan? „W miłości nie ma bojaźni, wszak doskonała miłość usuwa bojaźń, gdyż bojaźń drży przed karą; kto się więc boi, nie jest doskonały w miłości” (1 J 4,18).

Istnieją różne rodzaje bojaźni. Jeśli ktoś potężny jest twoim przyjacielem, miłuje cię, a ty jego, nie boisz się go tak, jakby coś groziło ci z jego strony. Odczuwasz bojaźń w tym sensie, iż darzysz tę osobę szacunkiem ze względu na jej moc oraz szanujesz granice waszej przyjaźni.

Jako chrześcijanie nie mamy miłować świata i rzeczy, które ludzie miłują na świecie (zob. 1 J 2,15). Z drugiej strony, czy jako chrześcijanie nie powinniśmy się bać niektórych rzeczy, których boi się świat? Czego powinniśmy się bać, nawet jeśli świat się tego nie boi? Zob. np. Mt 10,28; Jr 10,2-3.

²¹ Andrzej Bartnicki (red. nauk.) i Donald T. Critchlow (red. nauk.), *Historia Stanów Zjednoczonych Ameryki*, t. 4: 1917-1945, Warszawa 1995, s. 129 (przyp. red.).

Przeczytaj fragment *Księgi Izajasza* wskazany powyżej. O czym jest w nim mowa? Co to ma wspólnego z królem Achazem? Podsumuj przesłanie tego fragmentu księgi.

Achaz był wyznawcą pogańskiej religii (zob. 2 Krl 16,3-4.10-15; 2 Krn 28,2-4.23-25) silnie powiązanej z okultyzmem²² (por. Pwt 32,17; 1 Kor 10,20). Różne elementy współczesnego czarnoksiężstwa są uderzająco podobne do obrzędów praktykowanych w starożytności na Bliskim Wschodzie, o czym świadczą ówczesne pisma pozabiblijne. Także niektóre praktyki New Age²³ to po prostu współczesne formy starożytnych praktyk okultystycznych.

To, jak Izajasz opisał straszne skutki polegania na złych duchach zamiast na Panu (zob. Iz 8,21-22), doskonale pasuje do Achaza (por. 2 Krn 28,22-23). Izajasz napisał o ludziach, którzy popadali w gniew i przeklinali „swojego króla” (Iz 8,21). Achaz powinien był zrozumieć, że skoro prowadził ludzi do okultyzmu, to nic lepszego nie mógł od nich oczekiwać. Gdy Achaz umarł, z braku szacunku nie pochowano go tam, gdzie zgodnie ze zwyczajem grzebano królów: „Nie sprowadzono go do grobów królów izraelskich” (2 Krn 28,27).

Co na temat okultyzmu zostało napisane w Kpł 20,27 i Pwt 18,9-14?

Rozstanie się z okultyzmem jest sprawą wierności wobec Boga. W 1 Krn 10,13-14 zasada ta została zastosowana w przypadku króla Saula: „Tak zginął Saul z powodu swojej niewierności, jakiej dopuścił się wobec Pana, wbrew słowu Pana, którego nie przestrzegał; zapytywał również o wyrocznię wieszczkę, a nie pytał o wyrocznię Pana; On więc pozbawił go życia, władzę królewską zaś przeniósł na Dawida, syna Isajego”.

Przyjrzyj się swojemu życiu i wpływom, które oddziałują na ciebie. W jaki skryty sposób jesteś wystawiony na wpływ okultyzmu w różnych jego przejawach? Jeśli nie możesz ich zupełnie uniknąć, jak możesz zminimalizować ich wpływ na siebie i członków swojej rodziny?

²² Wiedza tajemna o istnieniu w przyrodzie i człowieku ukrytych, nadprzyrodzonych i nadmysłowych sił, które tylko ludzie wybrani i zaznajomieni z nimi mogą pobudzić i zużytkować przez stosowanie odpowiednich praktyk (astrologia, wróżbiarstwo, magia, magnetyzm, spirytyzm, jasnowidzenie, telepatia, teozofia, kabała i tym podobne) (*przyp. red.*).

²³ To znaczy Nowy Wiek — prąd i ruch kulturowy schyłku ubiegłego wieku zapowiadający nadejście nowej ery w rozwoju ludzkości, głoszący pokój, sprawiedliwość i wolność światopoglądową oraz odwołujący się do intuicji (przeczuca) i wiedzy tajemnej, na przykład astrologii, okultyzmu i filozofii Wschodu (*przyp. red.*).

DO DALSZEGO STUDIUM

„W czasach dawnego Izraela istniała grupa ludzi, która głosiła, podobnie jak współcześni spirytyści, że komunikuje się z duchami zmarłych. Jednak *duchy zmarłych*, jak nazywa się owych gości z zaświatów, określone zostały w *Biblii* jako *duchy demonów* (por. Lb 25,1-3; Ps 106,28; 1 Kor 10,20; Ap 16,14). Kontakty z duchami zmarłych zostały określone jako obrzydliwość i uroczyście zakazane pod groźbą śmierci (zob. Kpł 19,31; 20,27). Samo określenie *czary* traktuje się dziś z lekceważeniem. Stwierdzenie, że ludzie są w stanie kontaktować się ze złymi duchami, uważane jest za bajkę rodem z ciemnego średniowiecza. Jednak spirytyzm, którego zwolenników można szacować na setki tysięcy, a nawet miliony; który uutorował sobie drogę do kręgów naukowych; który wdarł się do Kościołów, znalazł uznanie w ciałach ustawodawczych, a nawet na dworach królewskich — to potężne zwiędzenie, które jest jedynie odrodzeniem w nowej odsłonie potępionej i zakazanej w dawnych czasach magii”²⁴.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Podczas pierwszej części nabożeństwa sobotniego omówcie kwestię spirytyzmu w filmach, powieściach, programach telewizyjnych i masowej kulturze. Jeśli nie można go powstrzymać, jak możecie przynajmniej uświadamiać innym niebezpieczeństwa z nim związane, choć większość ludzi postrzega spirytyzm jako nieszkodliwy? Dlaczego właściwe zrozumienie natury człowieka i jego zupełnej śmiertelności jest ważne dla ochrony przed tego rodzaju zwiędzeniami?

2. Przeczytaj Iz 8,20. Napisz ten werseł własnymi słowami. Przeczytajcie swoje wersje podczas pierwszej części nabożeństwa sobotniego. Co Pan mówi nam w tym wersecie?

3. Zastanów się nad kwestią miłowania Boga i bojaźni Bożej. W jakim sensie miłość do Boga wynika z bojaźni Bożej? A może to bojaźń Boża wypływa z miłości do Boga? Omówcie tę kwestię podczas pierwszej części nabożeństwa sobotniego.

PODSUMOWANIE

Przez słowa, czyni i rodzinę Izajasza Bóg kierował do swego ludu przesłanie ostrzeżenia i nadziei. Jedyną bezpieczną postawą dla człowieka jest ufanie Bogu, iż On wie, co czyni. On bowiem miłuje nas, ma moc kierować nami, chronić nas i troszczyć się o nas, jeśli tego pragniemy. Tych, którzy polegają na innej mocy, czekają jedynie różnego rodzaju utrapienia.

²⁴ Ellen G. White, *Wielki bój*, Warszawa 2019, s. 334. Przeczytaj także rozdział *Czy zmarli mogą z nami rozmawiać?*, w: tamże, s. 331-337.